

ΤΟ ΓΕΥΜΑ

Στη Μαρία...

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΜΑΓΕΙΡΑΣ

Άντρας πενήντα ή πενήντα πέντε χρονών.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΑ

Γυναίκα είκοσι πέντε χρονών.

ΜΑΡΙΑ

Κοπέλα είκοσι χρονών. Είναι διανοητικά καθυστερημένη.

ΧΑΣΑΠΗΣ

Άντρας σαράντα χρονών.

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

Στην κουζίνα ενός εστιατορίου. Είναι νύχτα και μόνο το φως δύο κεριών φωτίζει το χώρο.

Ο μάγειρας φοράει μια μακριά, λευκή ποδιά. Κάθεται σταυροπόδι σε μια ξύλινη καρέκλα, καπνίζοντας.

Η σερβιτόρα βηματίζει νευρικά πάνω κάτω με τα χέρια της στις τσέπες. Κάθε φορά που πλησιάζει στο μοναδικό παράθυρο, ρίχνει μια ματιά έξω.

Μάγειρας: Τίποτα;

Σερβιτόρα: Ψυχή...

Μάγειρας: Ούτε απόψε...

Σερβιτόρα: Γιατί; Τι περιμένεις;

Μάγειρας: Τίποτα. Δεν περίμενα τίποτα.

Σιωπή.

Μάγειρας: Δεν θα έρθει κανένας. Ούτε απόψε.

Σερβιτόρα: Αυτές οι μέρες τελείωσαν. Και εσύ το ξέρεις καλύτερα απ' όλους. Πρέπει να το ξέρεις. Θα μπορούσαμε να το κλείσουμε και να πάμε σπίτι μας. Αυτό το εστιατόριο όμως... είναι το σπίτι μας.

Μάγειρας: Έχεις δίκιο... όπως πάντα.

Σερβιτόρα: Όπως πάντα. Σ' αρέσουν αυτές οι βαρύγδουπες εκφράσεις. Απλώς κανείς δεν θα ξαναπατήσει εδώ.

Μάγειρας: Φυσικά, φυσικά... αλλά τότε... γιατί συνεχίζεις να κοιτάζεις έξω;

Σερβιτόρα: Για να μην κοιτάζω μέσα.

Η Μαρία, φορώντας μια κόκκινη φόρμα γυμναστικής μεγαλύτερη από το μέγεθός της, μπαίνει μέσα. Περπατάει με μικρά και γρήγορα βήματα που θυμίζουν ρομπότ. Σταματάει μπροστά από την σερβιτόρα και σταυρώνει τα χέρια της στο στήθος της.

Σερβιτόρα: Καλώς την! Πού ήσουν;

Μαρία: Εγώ σπίτι, εσυυύ;

Σερβιτόρα: Έφαγες το φαγητό σου Μαρία;

Μαρία: Όχιιι!

Σερβιτόρα: Θα πας να το φας;

Μαρία: Όχιιι! Εγώ... καλό κορίτσι. Εσυυύ;

Μάγειρας: *(ένα αχνό χαμόγελο διαγράφεται στο πρόσωπό του)* Αυτό το κορίτσι καμιά φορά γίνεται σοφό.

Σερβιτόρα: Σταμάτα τώρα Μαρία. Πρέπει να πας επάνω αμέσως και να...

Μάγειρας: Και η άλλη γίνεται ηλίθια.

Μαρία: Μακαρόνια... παγωμένο... παλιό... όχιιι!

Μάγειρας: Μια χαρά τα πάμε. Η υγιής τέχνη της διαμαρτυρίας. Γνώριζε τα δικαιώματά σου. Ταυτοχρόνως παραδίδουμε το πρώτο

και σημαντικότερο μάθημα προς τους επίδοξους σεφ. Μετά από τρεις ημέρες τα μακαρόνια έχουν την τάση να μοιάζουν κάπως κρύα και μπαγιάτικα.

Μαρία: Νααααί!

Μάγειρας: Καλύτερα να τα συνηθίσεις το συντομότερο ομορφούλα. Αυτό είναι το μόνο φαγώσιμο που διαθέτουμε.

Σερβιτόρα: Ωραία λοιπόν! Αφού δεν μπορούμε να μαγειρέψουμε ή να φάμε... ας πούμε επιτέλους τα πράγματα με τ' όνομά τους. Το εστιατόριο «Απέραντο Γαλάζιο» θα λέγεται από σήμερα «Μαύρο βαθύ σχεδόν πίσσα». Αυτό ναι, είναι πολύ πιο κοντά στην αλήθεια. Ή μήπως προτιμάς «Ο μάστερ σεφ που λιμοκτονούσε»;

Μαρία: Όχιιι!

Μάγειρας: Η Μαρία έχει πάλι δίκιο. Ας το πούμε «Η σερβιτόρα που ρούφηξε ολόκληρο τον κόσμο».

Μαρία: Ναααί!

Σερβιτόρα: Χίλιες φορές καλύτερο από το να τρώω κρύα μακαρόνια.

Ένα τηλέφωνο αρχίζει να χτυπάει κάπου στο βάθος. Ο μάγειρας ρίχνει μια ματιά πρώτα στην σερβιτόρα και μετά στην Μαρία.

Μάγειρας: Μία από σας... θα πρέπει να το σηκώσει.

Μαρία: Όχιιι!

Η σερβιτόρα φεύγει γρήγορα από την κουζίνα. Η Μαρία και ο μάγειρας μένουν ακίνητοι, καθώς την ακούνε λίγο μετά να μιλάει στο τηλέφωνο.

Σερβιτόρα: Καλησπέρα σας. Εστιατόριο... Το Απέραντο Γαλάζιο.

(Μετά από μια παύση 7-8 δευτερολέπτων)

Πόσα άτομα;

(Συντομότερη παύση αυτή τη φορά)

Μάλιστα. Θα του το μεταφέρω μόλις τον δω.

(Ακόμα συντομότερη παύση)

Όχι, όχι. Δεν χρειάζεται να ξανακαλέσετε. Αποκλείεται να το ξεχάσω.

Θα του το πω οπωσδήποτε. Θα σας περιμένουμε... και ευχαριστούμε πολύ.

Η σερβιτόρα επιστρέφει, τρέχοντας στην σκηνή. Στέκεται μπροστά στον μάγειρα, έκπληκτη, σαστισμένη.

Μάγειρας: Άσε με να μαντέψω ποιος ήταν. Η τράπεζα;

Σερβιτόρα: Όχι.

Μάγειρας: Ο δικηγόρος;

Σερβιτόρα: Όχι.

Μάγειρας: Ο κλητήρας;

Σερβιτόρα: Μην προσπαθείς. Δεν θα το βρεις.

Μάγειρας: Τότε διαφώτισε μας.

Σερβιτόρα: Ήταν ο πρόεδρος.

Μάγειρας: *(καθώς πετάγεται όρθιος από την καρέκλα του)* Ο πρόεδρος;

Μαρία: Ναααί!

Μάγειρας: Και τι ήθελε;

Σερβιτόρα: Δωσ' μου ένα τσιγάρο.

Μάγειρας: Όχι. Όχι, πριν μου πεις τι ήθελε.

Σερβιτόρα: Πρώτα το τσιγάρο.

Μαρία: Ναααί!

Μάγειρας: Είπα όχι! Μίλα δυνατά, τελείωνε τώρα!

Σερβιτόρα: Μόλις έκανε μια κράτηση για την Κυριακή. Αρνάκι... ή ό,τι άλλο μπορείς να σκεφτείς. Είπε πως ολόκληρο το γεύμα το αφήνει πάνω σου, πως έχει εμπιστοσύνη στις δυνάμεις σου. Αυτό μάλλον λέγεται πολιτική. Δώσ' μου το τσιγάρο τώρα.

Ο μάγειρας βγάζει αργά αργά ένα πακέτο από την τσέπη του. Ανάβει τσιγάρο ο ίδιος και μετά δίνει ένα στην σερβιτόρα.

Μάγειρας: Για πόσα άτομα;

Σερβιτόρα: Φωτιά πρώτα.

Της πετάει στον αέρα έναν αναπτήρα και εκείνη ανάβει το τσιγάρο μόνη της.

Μάγειρας: *(δυνατότερα)* Για πόσα άτομα;

Σερβιτόρα: Για τριάντα δύο.

Μαρία: Όχιιι!

Μάγειρας: Ναι, ρε Μαρία! Τώρα έπρεπε να πεις ναι! Ο πρόεδρος φέρνει τριάντα δύο άτομα σε μας. Μπορείς να το διανοηθείς;

Μαρία: Όχιιι!

Μάγειρας: Πάντα του άρεσαν τα πιάτα μου. Ξέρεις για πόσα λεφτά μιλάμε;

Σερβιτόρα: Πολλά. Για μας, πάρα πολλά. Υπάρχει όμως μια ερώτηση. Ή μάλλον περισσότερες από μία.

Μάγειρας: Τριάντα δύο άτομα... και για το γεύμα μπορώ να αποφασίσω εγώ.

Σερβιτόρα: Πού θα βρούμε να τους ταΐσουμε όλους αυτούς;

Μάγειρας: Για ορεκτικά...

Σερβιτόρα: Θα πάρουμε ένα καρβέλι και θα το πολλαπλασιάσουμε;

Μαρία: Ναααί!

Μάγειρας: Για κυρίως πιάτο...

Σερβιτόρα: Δηλαδή τελικά θα κάνουμε εκείνο το κωλοθαύμα με τα ψάρια;

Μαρία: Ναααί!

Μάγειρας: Κόφτο.

Σερβιτόρα: Κι όχι μόνο θα φάνε όλοι και θα χορτάσουν, αλλά θα περισσέψει και για μας!

Μαρία: Ναααί!

Μάγειρας: Κόφτο είπαμε.

Σιωπή.

Μάγειρας: Θα ζητήσουμε πίστωση.

Σερβιτόρα: Πίστωση! Άλλη μια ξεχασμένη και αρκετά μυστήρια λέξη.

Ένας ολόκληρος ο κόσμος φαίνεται να γυρνάει γύρω της. Από ποιόν θα ζητήσεις τώρα; Ή μάλλον ποιος θα σου δώσει; Οι τράπεζες

σταμάτησαν να πετάνε τα λεφτά τους πριν από αρκετούς μήνες. Τώρα πια μας προσφέρουν μόνο τυπωμένους λογαριασμούς και συναρπαστικά τηλεφωνήματα.

Μάγειρας: Δεν τις χρειαζόμαστε τις τράπεζες.

Σερβιτόρα: Ναι, ξέχασα, εμείς δεν χρειαζόμαστε κανέναν. Είμαστε αυτάρκεις. Καλά, τι σκέφτεσαι; Ούτε σάπια ντομάτα δεν μας δίνουν πια. Χρωστάμε σε όλους.

Μάγειρας: Υπάρχει όμως ένας... ένας που είναι διαφορετικός από τους άλλους. Αν ψάξεις λίγο, θα τον βρεις και μόνη σου.

Σερβιτόρα: Δεν το εννοείς.

Μαρία: Όχιιι!

Σερβιτόρα: Ούτε για πλάκα...

Μάγειρας: Γιατί όχι; Θα μας περιποιηθεί μια χαρά.

Σερβιτόρα: Ο χασάπης;

Μάγειρας: Θα μας δώσει ό,τι θέλουμε.

Σερβιτόρα: Ακόμα και το ρεύμα που μας έχουν κόψει από προχθές;

Μάγειρας: Αν του το ζητήσεις εσύ. Για σένα τα κάνει όλα. Όχι ότι δεν το αξίζεις βέβαια.

Σερβιτόρα: Πούλα με και στον χασάπη τώρα.

Μάγειρας: Εγώ δεν πουλάω τίποτα. Ποτέ. Εσύ πουλάς μια ζωή τον εαυτό σου. Πρώτη φορά θα 'ναι;

Σερβιτόρα: Αυτή είναι η τελευταία σου ελπίδα. Να με πετάξεις κατευθείαν στο κρεβάτι του... ή ακόμα καλύτερα στην κρεατομηχανή του.

Μάγειρας: Μην το κάνεις τώρα να ακούγεται τόσο δραματικό. Δεν παίζεις σε αρχαία ελληνική τραγωδία. Χωρίς πολλούς δισταγμούς, έχεις ήδη πέσει σε τόσες κρεατομηχανές... ή... μήπως ήταν κρεβάτια;

Σερβιτόρα: Μπορείς να τηλεφωνήσεις στον χασάπη και να του υποσχεθείς πως θα περάσεις εσύ μια υπέροχη νύχτα μαζί του. Ποιος ξέρει... ίσως έτσι να σώσεις την ανύπαρκτη ερωτική ζωή σου.

Μάγειρας: Μου θυμίζεις όλο και περισσότερο τον πραγματικό κόσμο εκεί έξω. Νομίζεις ότι θα βοηθήσει στο σχέδιο μας, αν φέρει και κάνα δύο γραμμούλες μαζί του;

Σερβιτόρα: Ναι βέβαια, πολύ καλύτερα. Να του πεις να το κάνει. Κάπου θα τις βολέψω εγώ... όσο ο χασάπης θα βολεύει εσένα.

Μαρία: Ναααί!

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΚΗΝΗ

Σε κάποιο δωμάτιο με χαμηλό φωτισμό, σιγανή μουσική (παίζει το “Black nights in white satin” από τους Moody Blues) ακούγεται από το στέρεο. Στη μέση του χώρου υπάρχει ένας καναπές κι ένα γυάλινο τραπεζάκι μπροστά του.

Η σερβιτόρα φοράει κοντή φούστα. Κρατώντας ένα ποτήρι με ουίσκι στο χέρι της, στέκεται στην γωνία του δωματίου, όσο το δυνατόν μακρύτερα από τον καναπέ.

Ο χασάπης είναι φρεσκοξυρισμένος, με ζελέ στα μαλλιά του. Το πουκάμισό του είναι ανοιχτό στο στήθος, απ’ όπου κρέμεται μια χρυσή αλυσίδα με σταυρό. Κάθεται στον καναπέ, κρατώντας επίσης ένα ποτήρι με ουίσκι στα χέρια του.

Σερβιτόρα: (αφού πίνει λίγο από το ουίσκι της) Από ποτά... διαθέτεις πάντα τα καλύτερα.

Χασάπης: Είναι θέμα γεύσης.

Σερβιτόρα: Πρόκειται βέβαια για το εθνικό μας σπορ. Η Ελλάδα είναι η πρώτη χώρα του κόσμου στην κατανάλωση ουίσκι. Που και που μας αξίζει κι ένα χρυσό μετάλλιο.

Χασάπης: Όποιος τη βρίσκει αλλιώς... ας πίνει τσάι.

Σερβιτόρα: Σίγουρα όχι εγώ. Ελπίζω όμως ότι απόψε δεν θα προσφέρεις μόνο... σπέσιαλ ουισκάκι.

Χασάπης: Ξέρω το λόγο που σε έφερε εδώ. Δεν χρειάζεται να μου τον υπενθυμίζεις.

Σερβιτόρα: Γιατί είσαι τόσο ευέξαπτος; Χαλάρωσε λίγο. Για μένα η απόλαυση προηγείται της δουλειάς.

Χασάπης: Το ελπίζω... ωστόσο η δουλειά επιτρέπει την απόλαυση. Τουλάχιστον αυτό πιστεύω εγώ. Έλα τώρα στον καναπέ.

Σερβιτόρα: *(με σιγανή φωνή, κάπως τραγουδιστά)* The time has come to see who'll be the king in this place *(από το "Spanish Train" του Chris De Burgh)*.

Χασάπης: Τι είπες;

Σερβιτόρα: Τίποτα, τίποτα... απλώς... ένα παλιό, ξεχασμένο τραγουδάκι.

Ο χασάπης την παρακολουθεί, ενώ εκείνη πλησιάζει αργά τον καναπέ, καθυστερώντας όσο μπορεί περισσότερο. Τελικά κάθεται, αφήνοντας ένα κενό ανάμεσά τους. Η σερβιτόρα κοιτάζει ευθεία μπροστά της, αποφεύγοντας το πρόσωπό του.

Σερβιτόρα: Είχα ανάγκη να βγω έξω από το εστιατόριο. Να ξεσκάσω. Κάποιοι λένε πως πεθαίνουν για να βρίσκονται δίπλα στη θάλασσα αλλά... στο τέλος όλοι χρειαζόμαστε λίγη παρέα και...

Χασάπης: Ναι, τα ξέρω πολύ καλά όλα αυτά, τα έχω ξανακούσει. Δεν ξεκινάμε από το θέμα της δουλειάς πρώτα;

Σερβιτόρα: Θα προτιμούσα...

Χασάπης: Μη το συνεχίζεις άλλο. Στο τηλέφωνο μου μίλησες για μια δουλειά. Σ' ακούω.

Σερβιτόρα: Ωραία λοιπόν. Την Κυριακή κάποιοι πιστοί πελάτες μας θα έρθουν στο μαγαζί. Διοργανώνουν μια σημαντική συνάντηση... ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Αναλάβαμε το τραπέζι.

Χασάπης: Μπράβο! Καλή επιτυχία!

Σερβιτόρα: Ευχαριστώ. Θα χρειαστούμε μια μικρή διευκόλυνση από σένα. Την Δευτέρα θα σε εξοφλήσουμε.

Χασάπης: *(ενώ απλώνει την παλάμη του πάνω στα γυμνά μπούτια της)* Την Δευτέρα; Να λοιπόν άλλη μία μέρα που ποτέ δεν έρχεται! Την τελευταία φορά υποτίθεται πως θα πληρωνόμουν μια Παρασκευή. Μήπως το θυμάσαι;

Σερβιτόρα: Ναι... αλλά είμαστε πελάτες σου τόσα χρόνια.

Χασάπης: Πελάτες λέγονται όσοι πληρώνουν. Για τους υπόλοιπους... υπάρχουν πολλά άλλα ονόματα.

Σερβιτόρα: Δεν έχεις πάρει λεφτά ούτε μία ούτε δύο φορές από μας.

Χασάπης: *(ύστερα από μια σύντομη παύση)* Και δε μου λες... ποιος θα σας φέρει τόσο κόσμο;

Σερβιτόρα: *(γυρίζει απότομα το πρόσωπό της και τον αντικρίζει)* Ο πρόεδρος. Μήπως θέλεις να κάνεις κανένα σχόλιο και γι' αυτόν;

Χασάπης: *(προσπαθώντας να κρύψει το ξάφνιασμά του)* Δεν χρειάζεται να θυμώνεις μωρό μου. Εντάξει, θα σας φέρω ό,τι μου ζητήσετε. Με έναν όρο. *(Σύντομη παύση)* Θα μου πληρώσετε όσα μου χρωστάτε πρώτα.

Σερβιτόρα: Ωραία συμφωνία! Αυτό θα το έκανε ο οποιοσδήποτε.

Χασάπης: Ποτέ δεν προσπάθησα να το παίξω διαφορετικός.

Σερβιτόρα: Κατάλαβα.

Χασάπης: Αν πραγματικά κατάλαβες, τότε όλα θα γίνουν ευκολότερα.

Σερβιτόρα: Τελικά απόψε κερνάς σκέτο ουίσκι;

Χασάπης: Αν έρθεις λίγο πιο κοντά... μπορεί να σου δώσω κι ένα δωράκι.

Η σερβιτόρα κοιτάζει το ταβάνι και περνάει δύο φορές τα δάχτυλα μέσα από τα μαλλιά της. Της παίρνει χρόνο μέχρι να αποφασίσει. Θέλει να φύγει, μα ξέρει ότι τελικά θα μείνει. Μόλις μετακινείται και κάθεται κολλητά δίπλα στον χασάπη, εκείνος χαμογελάει και παρατηρεί προκλητικά τα γυμνά της πόδια.

Χασάπης: Θα μου αποκαλύψεις το μυστικό σου; Πώς καταφέρνεις να διατηρείσαι τόσο όμορφη και αδύνατη;

Σερβιτόρα: Ειδική δίαιτα.

Χασάπης: Ακούγεται και κυρίως φαίνεται... εντυπωσιακό.

Σερβιτόρα: Πρόκειται για μια εξαιρετικά μοντέρνα δίαιτα, βασισμένη αποκλειστικά στα μακαρόνια. Τι θα γίνει με εκείνο το δωράκι;

Ο χασάπης βγάζει ένα μικρό, διπλωμένο χαρτάκι από την τσέπη του. Το αφήνει στο τραπεζάκι μπροστά του. Η σερβιτόρα απλώνει αμέσως για να το πάρει αλλά εκείνος πιάνει το χέρι της στον αέρα. Ο χασάπης αρχίζει να γελάει σαρκαστικά.

Χασάπης: Πραγματικά το χρειάζεσαι... ε;

Σερβιτόρα: Ενώ εσύ δεν το χρειάζεσαι;

Χασάπης: Όχι. Γιατί εγώ το έχω.

Σερβιτόρα: Μπορώ να φύγω. Απλώς πέσ' το μου.

Ο χασάπης αφήνει το χέρι της. Η σερβιτόρα με αργές κινήσεις παίρνει το χαρτάκι και το βάζει στην τσέπη της.

Χασάπης: Θυμάσαι πότε ήρθες εδώ για πρώτη φορά;

Σερβιτόρα: Πριν από κανένα χρόνο.

Χασάπης: Πέρασε ήδη ένας χρόνος;

Σιωπή.

Χασάπης: Έβαζα στοίχημα πως δεν θα αντέξετε τόσο πολύ.

Σερβιτόρα: Όλοι σ' αυτό το χωριό το ίδιο πίστευαν. Το εστιατόριο όμως βρίσκεται ακόμα εκεί... κι εκείνος ακόμα μαγειρεύει... και εγώ ακόμα σερβίρω.

Χασάπης: Και η Μαρία;

Σερβιτόρα: Τι η Μαρία;

Ο χασάπης πάει κάτι να πει χωρίς να τα καταφέρει.

Σερβιτόρα: Σας ενοχλεί που ζει ακόμα ε;

Χασάπης: Δεν μ' ενοχλεί. Απλώς... μοιάζει ενάντια στο νόμο των πιθανοτήτων. Είναι... παράδοξο.

Σερβιτόρα: Έτσι είναι η Μαρία. Ενοχλητική. Και παράδοξη.

Χασάπης: Θυμάμαι ακόμα τη μέρα που γεννήθηκε. Τα νέα διαδόθηκαν τόσο γρήγορα. Οι γιατροί την είχαν ξεγράψει. Θα πέθαινε, έλεγαν, σ' ένα μήνα το πολύ.

Σερβιτόρα: Γιατί πρέπει να μιλάμε γι' αυτήν;

Χασάπης: Γιατί είναι ένα θαύμα. Ίσως το μόνο που συνέβη ποτέ εδώ πέρα. Κανείς δεν φαντάστηκε πως θα μπορούσε να μείνει ζωντανή τόσα χρόνια.

Σερβιτόρα: Κανείς εκτός από τον πατέρα της και την μάνα της.

Χασάπης: Η μάνα της... καλή κι αυτή. Ακριβώς μετά τη γέννα βουβάθηκε... και δεν ξαναμίλησε από τότε. Ούτε πήγε πάλι στην εκκλησία. Πριν γεννήσει βρισκόταν συνέχεια εκεί.... και μετά... ποτέ ξανά. Κι όταν εξαφανίστηκε, ήταν η σειρά κάποιου άλλου να το βουλώσει. Ο σιωπηλός μάγειρας ξέμεινε μόνος του δίπλα στην θάλασσα... και εσύ γινόσουν όλο και ομορφότερη... ενώ η Μαρία αρνιόταν να πεθάνει.

Σερβιτόρα: Σου φαίνεται τόσο σπουδαίο θέαμα;

Χασάπης: Αστειεύεσαι; Τα κατάφερε χωρίς γιατρούς, χωρίς θεραπεία, χωρίς μητέρα. Ένα καθυστερημένο παιδί που αψηφούσε τη φύση... ή μια θεά.

Σερβιτόρα: Αν είναι να μιλάμε για κείνη και το παρελθόν όλο το βράδυ, φεύγω.

Χασάπης: Γουάου! Η δεσποινίς αγριεύει! Αν θέλεις να φύγεις, καν' το και μην με απειλείς.

Η σερβιτόρα αρχίζει να περπατάει προς την πόρτα.

Χασάπης: Μόνο πριν περάσεις την πόρτα... να μην ξεχάσεις να βγάλεις κάτι από την τσέπη σου.

Μένουν για λίγο απόλυτα ακίνητοι και σιωπηλοί, σαν άψυχες κούκλες. Ο χασάπης αρχίζει να γελάει ενώ ξεκουμπώνει το παντελόνι του.

Χασάπης: Αλλά μαντεύω πως δεν θα το κάνεις. Γι' αυτό... ας αρχίσει το πάρτυ!

Σερβιτόρα: Ναι, ήρθε η ώρα... της πληρωμής.

Με μια μικρή καθυστέρηση η σερβιτόρα τον πλησιάζει και αρχίζει να γδύνεται. Ο χασάπης την αρπάζει από πίσω. Μοιάζει περισσότερο με πάλη κι όχι με σεξ. Όταν τελειώνουν, χαλαρώνουν για λίγο. Ο χασάπης βάζει ουίσκι.

Χασάπης: Καλός ήμουν;

Σερβιτόρα: Πολύ. Πολύ καλός.

Χασάπης: Τελευταίο ποτό γι' απόψε μωρό μου. Έχω ένα σημαντικό ραντεβού σε λίγο.

Σερβιτόρα: Ναι, βέβαια. Τελικά τι αποφάσισες;

Χασάπης: Για ποιο πράγμα;

Σερβιτόρα: Θα μας κάνεις μια διευκόλυνση για την Κυριακή;

Χασάπης: Σου εξήγησα ήδη πως δεν μπορώ να κάνω κάτι τέτοιο.

Μου χρωστάτε λεφτά. Είναι ενάντια στις αρχές της επιχείρησής μου.

Αλήθεια, πόσες φορές σας έφερα ό,τι μου ζητήσατε και δεν πληρώθηκα;

Σερβιτόρα: Θα σε εξοφλήσουμε την Δευτέρα το πρωί.

Χασάπης: Όχι, όχι, δεν θα το κάνω και να ξέρεις ότι... κατά βάθος... δεν είναι για τα χρήματα. Οι προμήθειες για το γεύμα σας θα μου κόστιζαν μερικά παραπάνω ευρώ. Θα μπορούσα ακόμα και να χάσω τα λεφτά. Πραγματικά στ' αρχίδια μου. Υπάρχει όμως κάτι πάνω στον μάγειρα... που με εκνευρίζει. Η μούρη του. Χρόνια τώρα. Κάτι σαν... αποδοκιμασία... σαν ανωτερότητα στα μάτια του. Σα να με φτύνει.

Σερβιτόρα: *(δεν τον κοιτάζει)* Τι θες κι ασχολείσαι; Ο μάγειρας είναι μια ζωή στην κοσμάρα του.

Χασάπης: Γιατί εσύ πας πίσω; Το ίδιο ακριβώς είσαι κι εσύ. Ούνα φάτσα ούνα ράτσα. Δεν καταδέχεσαι να μου ρίξεις ούτε μια ματιά. Λες και δεν υπάρχω.

Η σερβιτόρα συνεχίζει να μην τον κοιτάζει.

Χασάπης: Να, ακόμα και τώρα με αποφεύγεις! Δεν με κοιτάς.

Σερβιτόρα: *(γυρίζει προς το μέρος του)* Τι προσπαθείς να μου αποδείξεις;

Χασάπης: Είσαι εδώ επειδή χρειάζεσαι τα σκονάκια σου ή τα λεφτά ή οτιδήποτε άλλο. Ψέματα είναι;

Σερβιτόρα: Μην το κάνεις να ακούγεται τόσο δραματικό. Δεν παίζεις σε αρχαία ελληνική τραγωδία. Είμαι εδώ επειδή το θέλω... και τέλος πάντων... τώρα μιλάμε για δουλειές.

Χασάπης: Δουλειές; Ποιος δέχεται να κάνει δουλειές μαζί σου; Μαζί σας; Εσύ και ο μάγειρας χρωστάτε πολύ παραπάνω από αυτά που έχετε. Χρωστάτε πολλά, πάρα πολλά. Έχετε ήδη δανειστεί λεφτά από οποιονδήποτε μένει στο χωριό. Ή μάλλον στη χώρα!

Σερβιτόρα: *(σηκώνεται όρθια από τον καναπέ)* Ξέρεις κάτι; Τελικά ακούγεσαι σαν να είσαι όντως... ο χασάπης.

Χασάπης: *(έξαλλος)* Έξω από 'δώ! Άντε χάσου και μην με ξαναενοχλήσεις ποτέ πια. Κατάλαβες;

Σερβιτόρα: *(φοράει το μπουφάν της και του μιλάει χωρίς να τον κοιτάζει)* Μάλλον θα πρέπει να σε ευχαριστήσω για την... υπέροχη βραδιά.

Χασάπης: Είπα εξαφανίσου και να μην σε ξαναδώ στα...

Η σερβιτόρα φεύγει από το δωμάτιο, πριν τελειώσει την πρότασή του. Ο χασάπης πίνει όλο το ουίσκι του με μια ρουφηξιά. Σηκώνεται όρθιος.

Χασάπης: Λάθη της φύσης! Εκτρώματα! Ένας βλαμμένος μουσικός που επέμενε να ανοίξει εστιατόριο δίπλα στα κύματα. Η μουσική της θάλασσας κι όλες αυτές οι παπαριές! Και η γυναίκα του... μια αποτυχημένη ζωγράφος. Τουλάχιστον έκανε αυτό που έπρεπε και εξαφανίστηκε. Τον παράτησε με το καθυστερημένο τους παιδί. Ένα τέρας που θα ζούσε κανονικά ένα μήνα και τώρα είναι είκοσι χρονών με το μυαλό ενός κοτόπουλου. Καλά να πάθεις μαλάκα! Κι αυτή η όμορφη αδελφή, πάντα πικρή, πάντα με μια εξυπνάδα στο στόμα... και έτοιμη να ξεβρακωθεί... για μια γραμμή ή δύο. Καριόλα

περιωπής. (Κοιτάζοντας προς το κοινό) Σας βαρέθηκα ρε! Σας
σιχάθηκα! Όλους σας!

ΤΡΙΤΗ ΣΚΗΝΗ

Στην κουζίνα του εστιατορίου. Φως κεριών.

Ο μάγειρας κάθεται στην μοναδική καρέκλα, φοράει τα ίδια ρούχα.

Μόλις μπαίνει η σερβιτόρα σηκώνεται όρθιος.

Μάγειρας: (με άγχος) Τι είπε;

Η σερβιτόρα προχωράει αμίλητη, με σκυμμένο κεφάλι προς την άλλη πλευρά της κουζίνας.

Μάγειρας: (φωνάζοντας) Τι είπε λοιπόν;

Σερβιτόρα: Μεταξύ διαφόρων άλλων πραγμάτων... ότι πρέπει να εξαφανιστούμε.

Μάγειρας: Και η πίστωση για την Κυριακή;

Σερβιτόρα: (δυνατότερα) Και να μην τον ξαναενοχλήσουμε.

Μάγειρας: Έλα δώ!

Σερβιτόρα: Είμαι κουρασμένη, θα ανέβω επάνω τώρα.

Μάγειρας: Σου είπα να έρθεις εδώ.

Σερβιτόρα: Είμαι απλώς πολύ... κουρασμένη.

Η σερβιτόρα, που όλη την ώρα στέκεται στην άλλη άκρη της κουζίνας, αρχίζει να βαδίζει προς την πόρτα. Ο μάγειρας πηγαίνει γρήγορα προς το μέρος της. Εκείνη θέλει να του ξεφύγει αλλά δεν έχει ούτε το χρόνο, ούτε την ζωντάνια. Ο μάγειρας σταματάει ακριβώς μπροστά της, σκύβει λίγο και φέρνει τα μάτια του στο ύψος των δικών της. Η σερβιτόρα οπισθοχωρεί ένα δύο βήματα μέχρι που η πλάτη της ακουμπάει στον τοίχο.

Μάγειρας: Αυτό το... κουρασμένη... με βάζει σε υποψίες. Γυρίζεις από τον χασάπη και δεν έχεις όρεξη; Ανήκουστα πράγματα. Τι συνέβη; Δεν σε κερνάει πια;

Σερβιτόρα: Μπορώ να πάω για ύπνο τώρα;

Μάγειρας: Ο εραστής σου έγινε τόσο τσιγκούνης;

Σερβιτόρα: Δεν έχω όρεξη. Άσε με ήσυχη.

Μάγειρας: Ξεκίνησες με κακή διάθεση, αυτό έφταιξε. Πόσο μακριά έφτασες αυτή τη φορά;

Σερβιτόρα: Πόσο μακριά; Χα... χα... σου έχουν μείνει κάτι εκφράσεις κατευθείαν από τον εικοστό αιώνα. Με τον χασάπη ήμουν, μήπως το ξέχασες; Έπεσα όσο γινόταν χαμηλότερα. Πήρα μια βαθιά αναπνοή... και μετά έπρεπε να βουτήξω ακόμα πιο κάτω.

Μάγειρας: Ναι, αλλά απ' ότι φαίνεται δεν έφτασες... μέχρι το τέλος της γραμμής. Δεν είσαι πια αρκετή για τα γούστα του. Τι σου ζήτησε που δεν μπορούσες να κάνεις; Πώς θα πάρουμε την πίστωση;

Η σερβιτόρα προσπαθεί να απομακρυνθεί από κοντά του και να φύγει από το δωμάτιο. Ο μάγειρας όμως την ακολουθεί κατά βήμα και στο τέλος φράζει με το σώμα του την πόρτα.

Σερβιτόρα: Είμαι απλά... πολύ κουρασμένη.

Μάγειρας: (δυνατότερα) Αυτό το ξαναείπες. Μα καλά... τι μπορεί να ζητήσει ένας χασάπης για αντάλλαγμα;

Σερβιτόρα: Τίποτα. Ξέρω πως κάτι τέτοιο δεν χωράει στο μυαλουδάκι σου.... μα δεν θέλει τίποτα για αντάλλαγμα. Δεν μας δίνει πίστωση.

Μάγειρας: Του υποσχέθηκες πως θα πάρει πίσω όλα τα λεφτά την Δευτέρα το πρωί; Χωρίς την καινούργια πίστωση, θα χάσει κι αυτά που του χρωστάμε ως τώρα. Δεν μπορεί να μας αρνηθεί... δέκα χρόνια πελάτες του είμαστε.

Σερβιτόρα: Κι όμως. Η μεγαλύτερη απόλαυσή του ήταν να μου λέει... όχι... και ξανά... όχι. Για να μας φέρει οτιδήποτε, πρέπει πρώτα να τον εξοφλήσουμε.

Μάγειρας: Μας δουλεύει κανονικά.

Σερβιτόρα: Σίγουρα... μα απόψε μου είπε και το γιατί.

Σιωπή.

Σερβιτόρα: Ο χασάπης περίμενε πολύ καιρό για να βρεθεί στη θέση που είναι τώρα. Λίγο πριν φύγω, μου ξεφούρνισε το μυστικό του. Λέει πως διακρίνει... κάτι στο ύφος σου... κάτι σαν περιφρόνηση.

Μάγειρας: Στο ύφος μου;

Σερβιτόρα: Και στο βλέμμα σου. Όπως και στο δικό μου. Από σένα το κληρονόμησα, λέει.

Μάγειρας: Τι ακριβώς είπε; Τι έγινε απόψε εκεί μέσα;

Σερβιτόρα: Θεε λεπτομέρειες; Ωραία λοιπόν! Στην αρχή του υποσχέθηκα ότι θα τον εξοφλήσουμε. Μετά τον ικέτεψα. Ύστερα έπαιξα την ευγενική. Αργότερα την χαζή.

Μάγειρας: Σταμάτα!

Σερβιτόρα: Όχι, όχι! Σ' αυτό το παιχνίδι δεν σταματάς όποτε θέλεις. Στο τέλος έπρεπε να κάνω και την καυλωμένη... αλλά εκείνος ήταν άπλυτος και βρωμούσε σαν ψόφιο κρέας... κι έτσι συνέχισα να παίζω την χαζή και την καυλωμένη... μια γυναίκα χωρίς μύτη... αλλά με στόμα βεβαίως... κι όταν ντυθήκαμε και πάλι...

Μάγειρας: (δυνατότερα) Σκάσε! Σκάσε!

Σερβιτόρα: Τότε μου είπε να μην τον ξαναενοχλήσουμε. Γιατί ο χασάπης είναι ο πιο επιτυχημένος επιχειρηματίας στο χωριό και εσύ... και εγώ... δεν έχουμε ακόμα σκύψει αρκετά.

Μάγειρας: Ήρθε η ώρα να πάω να συναντήσω αυτό το καθίκι. Αυτό τον έμπορο της...

Σερβιτόρα: Όχι, δεν θα πας. Και ξέρεις γιατί; Γιατί έχει δίκιο. Αυτό το παιχνιδάκι έχει ξεκάθαρα τελειώσει πλέον.

Μάγειρας: Έχει τελειώσει; Μπα, πού έμαθες εσύ αυτή την καινούργια λέξη; Εσύ πάντα τον παρακαλός για άλλο πράγμα. Για την ανάγκη σου. Δεν ζητάς πίστωση, ούτε λεφτά... παρά μόνο...

Η Μαρία μπαίνει στην σκηνή με γρήγορα ρομποτικά βήματα, φορώντας την ίδια κόκκινη φόρμα. Στέκεται ανάμεσά τους και

σταυρώνει τα χέρια στο στήθος της. Δεν κοιτάζει κανέναν από τους δύο, μα κάπου πέρα, μακριά.

Σερβιτόρα: Τι ξέρω για αυτή την καινούργια λέξη; Για να δούμε. Λοιπόν, εγώ τελείωσα, εσύ τελείωσες, αυτή τελείωσε, εμείς τελειώσαμε...

Μαρία: Όχιιι!

Σερβιτόρα: Κι όμως... τελειώσαμε.

Μαρία: Όχιιι!

Μάγειρας: (φωνάζοντας) Ακριβώς ό,τι χρειαζόμαστε. Μια γενναία δόση από όχιιι! Μαρία, έφαγες το φαγητό σου; Όχιιι! Μαρία, θα πας για ύπνο; Όχιιι! Μαρία πλύθηκες; Όχιιι!

Μαρία: (ενώ γυρίζει προς το μέρος του, αρχίζει να τρέμει) Εγώ καλό παιδί. Εσύ όχιιι!

Η σερβιτόρα παίρνει το χέρι της Μαρίας και την οδηγεί μακριά του. Η Μαρία τρέμει ακόμα και οι κινήσεις της είναι δύσκολες, δύσκαμπτες. Συνεχίζει να κοιτάζει με φόβο τον μάγειρα. Η σερβιτόρα της χαϊδεύει τα μαλλιά.

Σερβιτόρα: Έλα μαζί μου. Μην φοβάσαι. Ας τον αυτόν... ξέχασέ τον. Τώρα θα είμαστε μαζί. Θα φτιάξω κάτι ζεστό μόνο για σένα.

Μάγειρας: Ναι ε; Και τι θα μαγειρέψεις; Και πώς θα το ζεστάνεις; Τέρμα τα ψέματα. Όρα να το συνειδητοποιήσεις. Θα ψοφήσουμε από την πείνα στο τέλος.

Σερβιτόρα: Καμία πρωτοτυπία! Τουλάχιστον δεν θα είμαστε μόνοι μας. Τόσος κόσμος απολαμβάνει την ίδια ευχάριστη θέση. Το μισό χωριό, η μισή Ελλάδα, ο μισός πλανήτης... κάνουν ακριβώς το ίδιο. Υποψιάζομαι πια πως μας αντιγράφουν. Έγινε κι αυτό της μόδας.

Μάγειρας: Η αλήθεια είναι πως ποτέ δεν έφυγε από την μόδα. Η πείνα κυνηγούσε τους μισούς και η αδιαφορία τους υπόλοιπους. Σα δίδυμες αδελφές... βγαίνουν και κάνουν βόλτες δίπλα δίπλα, μόνο που φοράνε διαφορετικά ρούχα.

Μαρία: Ναααί!

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΚΗΝΗ

Στην κουζίνα του εστιατορίου. Φως κεριών.

Ο μάγειρας κάθεται στην καρέκλα του, κοντά στον τοίχο τώρα. Η εικόνα ενός μουσάτου άντρα (Του Ιησού; Δεν είναι ξεκάθαρο) κρέμεται στον τοίχο, κοντά του. Ο μάγειρας έχει σηκώσει το κεφάλι και το βλέμμα του είναι καρφωμένο στην εικόνα.

Μάγειρας: Όλο αλλάζεις θέση. Τη μια εδώ. Την άλλη εκεί. Στον ένα τοίχο. Στον άλλο. Συνέχεια. Κάποτε ήσουν μονίμως καρφωμένος εδώ. Έμεινες λησμονημένος για λίγο, αλλά μην ανησυχείς. Τώρα είσαι και πάλι πάνω απ' το κεφάλι μας. Σ' έφερα στην κουζίνα. Έπρεπε. Το έκανα... για να δεις. Γιατί άλλο πράγμα είναι να σου λένε κι άλλο να βλέπεις με τα μάτια σου. Δεν μπορείς να τα κρατάς άλλο κλειστά. Ούτε εδώ... ούτε πουθενά αλλού. Ξέρω βέβαια ότι σου αρέσει να κρύβεσαι. Περιφέρεις την αινιγματική σου παρουσία καλυμμένος πίσω από πέπλα μυστηρίου. Όχι, όχι. Απόψε είσαι εδώ, είσαι προσκεκλημένος. Δικός μου προσκεκλημένος. Και βάζω στοίχημα πως για μια φορά θα ανοίξεις τα βλέφαρά σου. Θα τ' ανοίξεις σιγά σιγά... και θα δεις κι εσύ αυτό που όλοι εμείς οι υπόλοιποι ονομάζουμε... «πραγματικότητα».

Ο μάγειρας σηκώνεται όρθιος, ανάβει ένα τσιγάρο. Κάνει μερικά βήματα, με σκυμμένο κεφάλι.

Μάγειρας: Κατά κάποιο τρόπο εκείνη πίστεψε στην τέχνη. Στην ζωγραφική. Και ακόμα περισσότερο σε εσένα. Ναι, ναι, το έκανε! Πίστεψε σε σένα περισσότερο απ' ότι σε μένα... ή στον ίδιο τον εαυτό της... ή σε οποιονδήποτε άλλο. Γι' αυτό άλλωστε... έφυγε. Πάει καιρός. Αλήθεια, θυμάσαι τίποτα από εκείνες τις μέρες; Από τα βράδια; Όχι; Μα εγώ θυμάμαι, θυμάμαι! Παράτησε όλους τους άλλους πίνακές της κι άρχισε να ζωγραφίζει το πρόσωπό σου και να σου μιλάει όλη την ώρα. Την άκουσες ποτέ; Άσε με να μαντέψω.

Ο μάγειρας σηκώνει το κεφάλι του και πλησιάζει γρήγορα την εικόνα. Στέκεται λίγα εκατοστά μακριά της. Φωνάζει.

Μάγειρας: Όχι! Όχι! Εσύ δεν βλέπεις, δεν ακούς, δεν μιλάς... παρ' όλα αυτά υπάρχουν. Βέβαια! Βέβαια! Τα μαθαίνουμε στο σχολείο όλα αυτά. Αλλά ξέρεις ποιο είναι το πρόβλημα; Ότι εγώ την άκουγα. Πραγματικά την άκουγα. Στην αρχή σου μιλούσε... μετά σε φώναζε... ύστερα έκλαιγε και στο τέλος έμεινε μόνο ένας ψίθυρος. Για σένα. *(Δυνατότερα)* Για το έλεός σου. Γιατί ήταν σίγουρη πως υπάρχουν. Και θα έκανες κάτι. Υπάρχεις; *(Δυνατότερα)* Πού είσαι;

Η σερβιτόρα μπαίνει μέσα και ο μάγειρας τραβιέται μακριά από την εικόνα.

Σερβιτόρα: Μιλήσατε; Τα κανονίσατε;

Μάγειρας: Με ποιόν;

Σερβιτόρα: Με τον πρόεδρο, ποιόν άλλο; Τον πήρες τηλέφωνο να το ακυρώσεις;

Μάγειρας: Όχι.

Σερβιτόρα: Είσαι με τα καλά σου; Έχει τόσους καλεσμένους. Θα τσαντιστεί τόσο άσχημα που...

Μάγειρας: Το τραπέζι θα γίνει κανονικά.

Σερβιτόρα: Είναι Σάββατο απόγευμα, έξι η ώρα. Το έχεις συνειδητοποιήσει;

Μάγειρας: Ναι. Γι' αυτό πρέπει να ξεκινήσουμε. Αμέσως.

Σερβιτόρα: Να ετοιμάσουμε τι;

Μάγειρας: Θα αρχίσουμε από τις σαλάτες. Ο μανάβης δέχτηκε να...

Σερβιτόρα: Αυτός είναι ο τελευταίος άνθρωπος που θα σε δανείζει χωρίς να τον πληρώνεις. Δυστυχώς όμως είναι μόνο μανάβης. Θα τους σερβίρεις μαρούλια και ντομάτες για γεύμα;

Μάγειρας: Θα αρχίσουμε από τις σαλάτες και...

Σερβιτόρα: Ξέρεις τι είναι το πιο αξιολύπητο απ' όλα; Μπορείς να φανταστείς;

Σιωπή.

Σερβιτόρα: Η ελπίδα.

Μάγειρας: Νόμιζα πως η σωστή απάντηση ήταν... η πραγματικότητα.

Σερβιτόρα: Θα μου δώσεις ένα τσιγάρο;

Ο μάγειρας την πλησιάζει. Βγάζει το πακέτο από την τσέπη του και της το δίνει.

Σερβιτόρα: Έχει μόνο ένα. Το τελευταίο σου.

Μάγειρας: Μπορούμε να το μοιραστούμε.

Σερβιτόρα: Εμείς; Να το μοιραστούμε;

Μάγειρας: Ναι.

Σερβιτόρα: Είσαι σίγουρος.

Ο μάγειρας γνέφει καταφατικά. Η σερβιτόρα παίρνει το τσιγάρο, εκείνος ανάβει τον αναπτήρα και της προσφέρει φωτιά. Η σερβιτόρα ρουφάει δυο φορές και μετά του το επιστρέφει αναμμένο.

Μάγειρας: Τη θυμάσαι καθόλου;

Σερβιτόρα: Ποια;

Μάγειρας: Τη μάνα σου.

Σερβιτόρα: Τη μάνα μου; Αμυδρά.

Μάγειρας: Τους πίνακές της; Τους θυμάσαι;

Σερβιτόρα: Το υπόγειο είναι ακόμα γεμάτο. Κατεβαίνω και τους βλέπω. Το κάνεις κι εσύ, μα άλλες ώρες.

Σιωπή.

Σερβιτόρα: Περισσότερο μου αρέσουν... οι θάλασσές της. Είναι τόσο ταραγμένες που δεν μοιάζουν ποτέ με τη θάλασσα.

Μάγειρας: Ξέρεις ποιος είναι ο τελευταίος πίνακας που ζωγράφισε η μάνα σου;

Σερβιτόρα: Όχι.

Μάγειρας: *(της δείχνει την εικόνα στον τοίχο)* Εκείνος.

Η σερβιτόρα πλησιάζει στον τοίχο. Ο μάγειρας την ακολουθεί με μια μικρή καθυστέρηση.

Μάγειρας: Τότε... κατά κάποιο τρόπο... μου είχε φανεί φυσικό. Στις δύσκολες ώρες όλοι προσπαθούμε να φανταστούμε αυτό που δεν υπάρχει.

Σερβιτόρα: Πότε το ζωγράφισε;

Μάγειρας: *(της ξαναδίνει το τσιγάρο)* Ακριβώς... μετά.

Σερβιτόρα: Μετά από τι;

Μάγειρας: Μετά από εκείνο το βράδυ. Τη νύχτα που πήγε σπίτι του.

Σερβιτόρα: Σπίτι του; Αποκαλείς την εκκλησία σπίτι του; Εσύ ειδικά;

Μάγειρας: Δεν κατάλαβες. Δεν μιλάμε για το ίδιο μέρος.

Σερβιτόρα: : *(του ξαναδίνει το τσιγάρο)* Τι εννοείς;

Μάγειρας: Εκείνη τη νύχτα η μάνα σου δεν πήγε στην εκκλησία. Στο σπίτι του παπά πήγε.

Σερβιτόρα: Τι είναι αυτά; Τα βγάζεις από το μυαλό σου; Τα φαντάζεσαι!

Μάγειρας: *(τραβάει την τελευταία ρουφηξιά, το πετάει κάτω και το σβήνει)* Μια φορά... μόνο μια φορά... έτσι μου είπε εκείνη. Επέμενε σ' αυτό... λες και ο αριθμός παίζει κάποιο ρόλο. Πολλή φιλοσοφία θέλει για να καταλάβεις ότι μια φορά αρκεί;

Σερβιτόρα: *(δυνατότερα)* Αρκεί για ποιο πράγμα; Μα τι λες τώρα;

Η σερβιτόρα τον πλησιάζει και στέκεται μπροστά του. Με εξαιρετικά αργές κινήσεις, ο μάγειρας τεντώνει τα χέρια του και παίρνει το πρόσωπό της ανάμεσα στις παλάμες του. Κοιτάζονται σιωπηλά, τελείως ακίνητοι.

Μάγειρας: Θέλεις;

Σερβιτόρα: Τι;

Μάγειρας: Να μάθεις.

Σερβιτόρα: Να μάθω τι;

Μάγειρας: Την αλήθεια.

Σερβιτόρα: Δεν ξέρω.

Μάγειρας: Νομίζω πως πρέπει.

Σερβιτόρα: Κι αν δεν θέλω;

Μάγειρας: Κανείς δεν θέλει να την μάθει, αλλά αργά ή γρήγορα έρχεται η ώρα.

Σιωπή.

Μάγειρας: Η Μαρία δεν είναι παιδί μου.

Σερβιτόρα: *(όλο και δυνατότερα)* Τι; Τι;

Μάγειρας: Η Μαρία είναι ο ευλογημένος καρπός του παπά.

Σερβιτόρα: Όχι!

Μάγειρας: Τελικά μία φορά είναι αρκετή. Το επόμενο πρωί η μάνα σου άρχισε να ζωγραφίζει αυτόν. Κι απομακρύνθηκε. Κι από μένα, κι

από σένα, κι απ' όλους. Κι όταν γέννησε δεν ήθελε να βλέπει το παιδί της. Ίσως γιατί ντρεπόταν. Και μια νύχτα... σηκώθηκε κι έφυγε. Γιατί πάντα οι νύχτες φτάνουν πρώτες... και οι μέρες τις ακολουθούν... είναι μόνο τα θλιβερά απομεινάρια τους.

Η σερβιτόρα τραβάει τα χέρια του από πάνω της και φεύγει προς την άλλη γωνία της κουζίνας. Στρέφεται προς τον τοίχο, φαίνεται η πλάτη της. Μένουν για λίγο σιωπηλοί, ακίνητοι. Η σερβιτόρα γυρίζει απότομα και αντικρίζει τον μάγαιρα.

Σερβιτόρα: Και γιατί... γιατί δεν μου είπες τίποτα όλο αυτό τον καιρό; Τόσα χρόνια; Με ποιο δικαίωμα;

Μάγαιρας: Κάποια πράγματα πρέπει να 'ρθει η ώρα τους για να ειπωθούν.

Η σερβιτόρα πηγαίνει στο μοναδικό παράθυρο και κοιτάζει το σκοτάδι, έξω από το τζάμι.

Σερβιτόρα: Ένα τσιγάρο... χρειάζομαι ένα τσιγάρο.

Ο μάγαιρας την πλησιάζει, στέκεται δίπλα της και κοιτάζει κι εκείνος έξω από το παράθυρο.

Μάγαιρας: Το τελευταίο το κάναμε μαζί. Κι αύριο θα κάνουμε μαζί και το τελευταίο μας γεύμα. Αύριο. Απόψε όμως φύγε, πήγαινε όπου θέλεις, βγες, διασκέδασε, γύρνα το πρωί. Άσ' τα όλα σ' εμένα. Εγώ

Θα μαγειρέψω για τους μπάσταρδους. Κι αύριο το βράδυ, όταν θα 'χει τελειώσει όλο αυτό το πανηγύρι, πάρε ό,τι χρήματα βγάλουμε και φύγε. Φύγε οπωσδήποτε απ' αυτό το μέρος. Μακριά. Όσο πιο μακριά μπορείς.

Σερβιτόρα: Τα χρήματα θα τα μοιραστούμε.

Μάγειρας: Όχι, όχι, δεν φτάνουν και για τους δυο μας. Θα φύγεις πρώτη.

Σιωπή.

Μάγειρας: Μ' ακούς;

Σιωπή.

Σερβιτόρα: Και εσύ τι θα κάνεις;

Μάγειρας: Εγώ πρώτα θα... τακτοποιήσω τη Μαρία. Έχω ακούσει για ένα καλό ίδρυμα.

Σερβιτόρα: Δεν θα χρειαστούν λεφτά;

Μάγειρας: Και τον πρόεδρο γιατί τον έχουμε; Θα τα κανονίσω όλα, μην ανησυχείς. Το μόνο πρόβλημα που έχω απόψε είναι το ρεύμα.

Το χρειάζομαι πάση θυσία. Δεν είχες έναν γνωστό κάπου στη ΔΕΗ;

Σερβιτόρα: Ναι, έναν παλιό συμμαθητή.

Μάγειρας: Υπάρχει περίπτωση να κάνει κάτι;

Σερβιτόρα: Αν είναι ακόμα όπως τον θυμάμαι... τότε σίγουρα θα κάνει.

ΠΕΜΠΤΗ ΣΚΗΝΗ

Στην κουζίνα του εστιατορίου. Έντονο φως από πολλές ηλεκτρικές λάμπες.

Ο μάγειρας και η σερβιτόρα κάνουν διάφορες μικροδουλειές, καθαρίζουν τον πάγκο, τακτοποιούν πιάτα, πλένουν διάφορα λαχανικά. Ο ρυθμός τους είναι γρήγορος, ενθουσιώδης.

Σερβιτόρα: Επιτέλους... ήρθε το ρεύμα. Είναι ωραία να βλέπεις το φως και πάλι.

Μάγειρας: Θαύμα! Η επανασύνδεση έγινε μέσα σε μισή ώρα. Σάββατο βράδυ και οι υπάλληλοι της ΔΕΗ δουλεύουν ακόμα. Σα να μην συμβαίνει στην Ελλάδα.

Σερβιτόρα: Σιγά μην δουλεύουν.

Μάγειρας: Δεν ξέρω τι έκανε αλλά ο παλιός συμμαθητής σου αποδείχθηκε σπαθί.

Σερβιτόρα: Εγώ του εξηγήθηκα σπαθί κι όχι εκείνος. Ακόμα δεν κατάλαβες; Ο συμμαθητής μου διατηρεί ευλαβικά τις ίδιες συνήθειες από τα χρόνια του σχολείου.

Η σερβιτόρα πλησιάζει με τη μύτη της το πάτωμα και σνιφάρει δυνατά.

Σερβιτόρα: Σαν τη σκούπα Φίλιπς... ρουφάει τη σκόνη από μακριά!

Μάγειρας: Δηλαδή ο χασάπης κάτι σου έδωσε.

Σερβιτόρα: Πάντα είχε σταφ πρώτης. Σκέτος δυναμίτης.

Μάγειρας: Κι εσύ το πάσαρες στον συμμαθητή σου;

Σερβιτόρα: Ε, βέβαια! Μόλις δοκίμασε την πρώτη γραμμή, ήταν έτοιμος να ανάψει τα φώτα όλου του πλανήτη.

Μάγειρας: Φαίνεται πως όλες οι πληρωμές θα πρέπει να γίνονται με τη σκόνη.

Σερβιτόρα: Γιατί όχι; Είναι πολύ πιο αξιόπιστη από το χρήμα. Τι χρυσός, πετρέλαια και μαλακίες... μόνο αυτή δεν χάνει ποτέ την αξία της.

Μάγειρας: Τουλάχιστον εφευρέθηκε κάποιος τρόπος για να αποφεύγουμε την γραφειοκρατία.

Σερβιτόρα: Μ' αυτό το πράγμα μπορείς να αποφύγεις πολύ περισσότερα... σχεδόν ό,τι σε ενοχλεί.

Συνεχίζουν να δουλεύουν σιωπηλά, πλάι πλάι, για λίγο.

Σερβιτόρα: Για κυρίως πιάτο τι θα φτιάξεις τελικά;

Μάγειρας: Κάτι μοναδικό.

Σερβιτόρα: Για λέγε.

Μάγειρας: Το φυλάω μυστικό.

Σερβιτόρα: Από μένα;

Μάγειρας: Πρώτα θα δοκιμάσεις και μετά... θα μου πεις τη γνώμη σου.

Σερβιτόρα: Άσε με να μαντέψω. Ξέρω σίγουρα ένα πράγμα. Θα αγοράσουμε κρέας από άλλο χασάπη... σωστά;

Μάγειρας: Ήταν καιρός να γλιτώσουμε από το καθίκι.

Σερβιτόρα: Έπρεπε να το έχουμε κάνει πολύ πιο πριν. Έπρεπε να έχουμε ξεφύγει. Έπρεπε...

Σιωπή.

Σερβιτόρα: Δηλαδή έχεις ήδη κανονίσει την παραλαβή;

Μάγειρας: Μην ανησυχείς για τίποτα. Απόψε απλώς βγες έξω και διασκέδασε. Όλα τα υπόλοιπα άσ' τα στα χέρια μου.

Η Μαρία μπαίνει σχεδόν τρέχοντας μέσα και σκύβει πάνω από τον πάγκο με τα λαχανικά. Ανακατώνει με τα χέρια της μερικά κουτάλια και πιρούνια και στο τέλος αρπάζει ένα μαχαίρι.

Μαρία: Πείναααα!

Σερβιτόρα: Μαρία, άφησε αμέσως το μαχαίρι κάτω και εγώ θα σου φέρω μια ωραία σουπίτσα.

Μαρία: *(πετάει το μαχαίρι πάνω στον πάγκο)* Ναααί!

Σερβιτόρα: Τόσο καταπληκτική που θα γλείφεις και τα δάχτυλά σου.

Μαρία: Εγώ καλό παιδί. Εσύυυ;

Σερβιτόρα: Κάθισε ήσυχη, εκεί, στην καρέκλα και περίμενέ με. Θα σου φέρω το πιάτο σου.

Η Μαρία κάθεται στην καρέκλα, κάτω από την εικόνα στον τοίχο. Την θαυμάζει αποσβολωμένη, με ανοιχτό στόμα. Η σερβιτόρα έρχεται με ένα πιάτο σούπα στα χέρια.

Σερβιτόρα: Σ' αρέσει αυτή η ζωγραφιά Μαρία;

Μαρία: Αυτός καλό παιδί. Εγώ ωωω;

Σερβιτόρα: Ώρα να φας τώρα τη σούπα σου. Βάζω στοίχημα πως θα σου αρέσει πολύ.

Μαρία: Ναααί!

Μάγειρας: Άσε τα σερβιρίσματα για αύριο. Την Μαρία θα την ταΐσω εγώ. Μόνο έλα εδώ, γιατί θέλω να σου δώσω κάτι.

Η σερβιτόρα αφήνει το πιάτο με την σούπα στον πάγκο. Πλησιάζει τον μάγειρα κι αυτός βγάζει από την τσέπη του ένα τσαλακωμένο χαρτονόμισμα και το θάζει βιαστικά στην χούφτα της.

Σερβιτόρα: Τι είναι αυτό; Πού το βρήκες; Δεν χρειάζεται να μου δώσεις λεφτά.

Μάγειρας: Σιγά τα λεφτά. Ίσα ίσα το ταξί για να πας στην πόλη κι ένα ποτό.

Σερβιτόρα: Τι ώρα να γυρίσω;

Μάγειρας: Δεν υπάρχει λόγος να βιαστείς. Εγώ θα σε χρειαστώ αύριο το πρωί. Μετά τις δέκα. Κοίτα να το χαρείς απόψε.

Η Μαρία περιμένει ακίνητη στην καρέκλα της, κοιτάζει ακόμα την εικόνα. Η σερβιτόρα φεύγει από το δωμάτιο. Ο μάγειρας βγάζει από

την τσέπη του ένα πακέτο με χάπια και αδειάζει τρία μέσα στη σούπα. Ανακατεύει μ' ένα κουτάλι για να διαλυθούν.

Μάγειρας: Έλα... έλα να φας.

Η Μαρία σηκώνεται και πηγαίνει να καθίσει πάνω στον πάγκο. Ο μάγειρας αρχίζει αργά αργά να την ταΐζει.

Μάγειρας: Μωρό μου... το τελευταίο γεύμα σου εδώ... είναι μια σούπα. Μακάρι να είχα κάτι άλλο να σου προσφέρω. Αλλά δεν μπορώ.

Σιωπή.

Μάγειρας: Αυτός ο τόπος... λάμπει από το φως... όπως και η κόλαση. Ποιος θα μπορούσε να σε πάρει εσένα; Εκεί που έχουν καθαρά σεντόνια ζητάνε μια περιουσία.

Συνεχίζει να την ταΐζει ενώ μένει αμίλητος.

Μάγειρας: Σήμερα μου απάντησε στο τηλέφωνο μια κυρία. Ήταν τόσο ευγενική, εξυπηρετική. Δουλεύει στο ιδιωτικό νοσηλευτήριο... έτσι το λένε. Βέβαια. Δέκα οκτώ χιλιάδες το χρόνο ήθελαν... για να αναλάβουν τα πάντα. Τα πάντα όμως. Και πού στο διάολο να βρω αυτά τα λεφτά; Πες μου... πού να σε πάω Μαρία;

Σιωπή.

Μαρία: *(ενώ αρχίζει να χασμουριέται)* Εσύ καλό παιδί. Εγώ ωωω;

Μάγειρας: Η λέξη κοινωνική πρόνοια έχει κατακτήσει ένα θλιβερό ανέκδοτο σε μας. Υπάρχουν βέβαια και τα κρατικά ιδρύματα. Ξέρεις τι θα γίνει εκεί; Ό,τι έγινε και την προηγούμενη φορά. Θυμάσαι; Την πρώτη νύχτα... θα σε πηδάνε όλοι οι νοσοκόμοι... εκ περιτροπής. Ιατρική περατζάδα. Και μόλις βαρεθούν... θα σε αφήσουν σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο... γεμάτο σκατά.

Μαρία: Όχιιι!

Μάγειρας: Γιατί έτσι γίνεται εδώ. Αυτός είναι ο καθρέφτης που βλέπουμε το πρόσωπό μας.

Μαρία: Όχιιι.

Μάγειρας: Όχι, όχι, εσύ δεν θα καταλήξεις εκεί. Ποτέ ξανά. *(Της χαϊδεύει τα μαλλιά)* Μην ανησυχείς, μωρό μου. Τα καλύτερα ταξίδια τα κάνουμε μόνοι μας. Μα θα έρθω να σε βρω. Σύντομα... πολύ σύντομα.

Ο Μάγειρας τραγουδάει ένα νανούρισμα στη Μαρία που στο μεταξύ έχει αρχίσει να γλαρώνει.

Μάγειρας: Νανά νανά νανά
εμένα μου φέραν προξενιά
απ' το παιδί του βασιλιά
κι απ' του βεζύρη τη σειρά
μα τους παρήγγειλα κι εγώ:
«δεν έχει η κόρη μου καιρό

το κορίτσι μου το άσπρο
τ' αρραβώνιασα μ' εν' άστρο»

Ο μάγειρας κρατάει στην αγκαλιά του την αποκοιμισμένη Μαρία. Αφήνει σιγά σιγά το σώμα της πάνω στον πάγκο. Της χαϊδεύει και με τα δύο χέρια τα μαλλιά και της δίνει ένα φιλί στο μέτωπο. Παίρνει στα χέρια του το μαχαίρι που πριν κρατούσε η Μαρία. Σηκώνει το βλέμμα του προς την εικόνα στον τοίχο.

Μάγειρας: Αφού είσαι λοιπόν πανταχού παρών... άνοιξε τώρα τα μάτια σου και κοίτα προσεκτικά. Κοίτα τι έκανες εσύ... και τι θα κάνω εγώ. Το έργο σου και το έργο μου. Κι αν ποτέ συναντηθούμε, τότε θα μου πεις ποιος τα πήγε καλύτερα. Μα δεν θα συναντηθούμε. Γιατί εκεί που θα πάω εγώ... εσύ δεν κατεβαίνεις ποτέ. Δεν έχεις τα κότσια!

Πλησιάζει την Μαρία. Απότομο σκοτάδι.

ΕΚΤΗ ΣΚΗΝΗ

Στην κουζίνα ο μάγειρας, τελείως μόνος του, δουλεύει πυρετωδώς. Απέξω από την κουζίνα ακούγονται αντρικές φωνές, γέλια, βουή, ήχοι από μαχαιροπήρουνα και πιάτα. Κόσμος που τρώει στο εστιατόριο.

Η σερβιτόρα φοράει μαύρη φούστα και λευκό πουκάμισο. Μπαίνει μέσα στην κουζίνα, παίρνει πιάτα και εξαφανίζεται, για να επιστρέψει γρήγορα και να κάνει στη συνέχεια το ίδιο.

Εκτός σκηνής ακούγονται οι φωνές των πελατών.

Πελάτης Α: Μα καλά στεγνή σαλάτα;

Πελάτης Β: Λάδι.

Πελάτης Γ: Η σαλάτα θέλει λάδι.

Πελάτης Δ: Χάθηκε λίγο παραπάνω;

Πελάτης Ε: Μ' ακούς; Λάδι.

Σερβιτόρα: Έξτρα λάδι;

Πελάτης Α: Ναι. Ελαιόλαδο.

Συνδαιτυμόνας Β: Παρθένο εξαιρετικό.

Η σερβιτόρα μπαίνει στην κουζίνα.

Μάγειρας: Τελείωσες με τις σαλάτες;

Σερβιτόρα: Βάλε ακόμα λάδι. Θέλουν κι άλλο.

Η σερβιτόρα φεύγει πάλι με πιάτα στα χέρια της.

Μάγειρας: Λάδι, λάδι... σαν λιμασμένοι κάνουν πάντα.

Εκτός σκηνής ακούγονται οι πελάτες.

Πελάτης Α: Πεινάω. Πότε θα 'ρθει το φαΐ;

Πελάτης Β: Πεινάμε. Ψωμί.

Πελάτης Γ: Λιμοκτονώ.

Πελάτης Δ: Ψωμί. Πεθαίνουμε της πείνας.

Πελάτης Ε: Λίγο ψωμί. Ξελιγωθήκαμε.

Πελάτης Α: Τι κάνουν τόση ώρα; Γιατί αργούν; Ψωμί.

Πελάτης Β: Ψωμί.

Σερβιτόρα: Να σας φέρω κι άλλο ψωμί;

Πελάτης Α: Ζυμωτό.

Πελάτης Β: Αφράτο και ξεροψημένο.

Πελάτης Γ: Σε φέτες κομμένο.

Πελάτης Δ: Διψάω. Νερό.

Πελάτης Ε: Νερό. Κορακιάσαμε.

Πελάτης Α: Στέγνωσε το στόμα μας.

Πελάτης Β: Νερό.

Σερβιτόρα: Απ' τη βρύση, απ' το ψυγείο;

Πελάτης Γ: Μισό μισό.

Πελάτης Δ: Ούτε παγωμένο ούτε ζεστό.

Πελάτης Ε: Όσο πρέπει δροσερό.

Πελάτης Β: Και λεμόνι.

Πελάτης Γ: Και ξίδι.

Πελάτης Δ: Και πιπέρι.

Πελάτης Ε: Και αλάτι.

Πελάτης Β: Βλάπτει η υπερβολική κατανάλωση άλατος.

Πελάτης Γ: Στεγνώσαμε. Κρασί.

Πελάτης Δ: Ένα ποτηράκι.

Πελάτης Ε: Ακόμα ένα ποτηράκι.

Πελάτης Α: Κρασί. Κέρνα μας, κάπελα, κρασί.

Σερβιτόρα: Κόκκινο, λευκό;

Πελάτης Β: Λευκό.

Πελάτης Α: Κόκκινο.

Η σερβιτόρα ξαναμπαίνει στην κουζίνα.

Σερβιτόρα: Ψωμί, λεμόνι, κρασί, νερό, ξίδι. Γρήγοραααα!

Φεύγει ακόμα πιο αγχωμένη με γεμάτα χέρια.

Μάγειρας: Ψωμί! Το μόνο που δεν τους έλειψε. Δεν θα χορτάσουν ποτέ. Εγώ τους έχω φτιάξει ένα γεύμα... Θεϊκό κι αυτοί ζητάνε ψωμί.

Ο μάγειρας αρχίζει να κόβει ψωμί αργά αργά. Εκτός σκηνής ακούγονται οι πελάτες.

Πελάτης Α: Με το κυρίως τι γίνεται;
Πελάτης Β: Πότε θα 'ρθει επιτέλους;
Πελάτης Γ: Μας έκοψε η λóρδα.
Πελάτης Δ: Τρέχουν τα σάλια μου.
Πελάτης Ε: Τι πείνα, Θεέ μου.
Πελάτης Α: Πείνα και των γονέων.
Πελάτης Β: Τώρα.
Πελάτης Γ: Άντε.
Πελάτης Δ: Ακόμα;
Σερβιτόρα: Έφτασε. Η σπεσιαλιτέ έφτασε.

Η σερβιτόρα ξαναμπαίνει στην κουζίνα.

Σερβιτόρα: Τι θα γίνει με το κυρίως πιάτο; Δεν μπορούν να περιμένουν άλλο.

Μάγειρας: Είναι έτοιμο. Το έχω ήδη βγάλει από το φούρνο. Κέρασέ τους ένα γύρο κρασί από μένα και πες τους ότι έρχεται η σπεσιαλιτέ της μέρας.

Η σερβιτόρα φεύγει μεταφέροντας μπουκάλια λευκού κρασιού. Ο μάγειρας αρχίζει να βάζει πάνω στον πάγκο σειρές με πιάτα, γεμάτα φαγητό. Εκτός σκηνής ακούγονται οι πελάτες.

Πελάτης Α: Άσπρο πάτο.
Πελάτης Β: Κι άλλο. Κι άλλο.

Πελάτης Γ: Άσπρο πάτο.

Πελάτης Δ: Μονορούφι.

Πελάτης Ε: Κι εγώ μαζί σου.

Η σερβιτόρα ξαναμπαίνει στην κουζίνα. Στέκεται ακίνητη για δυο τρία δευτερόλεπτα μπροστά από τα πιάτα. Πλησιάζει το κεφάλι της σε ένα και μυρίζει.

Σερβιτόρα: Ωραίο! Τι έφτιαξες τελικά;

Μάγειρας: Σου είπα ότι είναι έκπληξη. Δοκίμασε.

Η σερβιτόρα παίρνει ένα πιρούνι και δοκιμάζει μια μικρή μπουκιά από κάποιο πιάτο. Το μασάει αργά, κοιτάζοντας συνεχώς τον μάγειρα.

Σερβιτόρα: Μμμ! Καταπληκτικό! Η σάλτσα σου δεν παίζεται. Έχεις βάλει και πορτοκάλι μέσα... ε;

Μάγειρας: Το 'πιασες!

Σερβιτόρα: Και το κρέας πολύ μαλακό! Λουκούμι! Βάζω στοίχημα πως το μαγείρευες όλη τη νύχτα.

Μάγειρας: Βέβαια.

Σερβιτόρα: Δεν μπορώ όμως να καταλάβω τι είναι... κατσικάκι... ή αρνί;

Μάγειρας: Αρνάκι. Μα αν σε ρωτήσουν, δε θέλω να τους το πεις. Άσ' το σε μένα.

Σερβιτόρα: Όπως νομίζεις.

Η σερβιτόρα φεύγει με τα καινούργια πιάτα.

Μάγειρας: Ναι... αρνάκι.

Ο μάγειρας κάθεται στην καρέκλα και ανάβει τσιγάρο. Η σερβιτόρα πηγαινοέρχεται με τα καινούργια πιάτα. Οι φωνές εκτός σκηνης δυναμώνουν.

Πελάτης Α: Επιτέλους.

Πελάτης Β: Πιρούνι.

Πελάτης Γ: Με τα χέρια.

Πελάτης Δ: Με τα δόντια.

Πελάτης Ε: Όπως μπορείς.

Πελάτης Α: Πάνω του.

Πελάτης Β: Βούτηξέ το.

Πελάτης Γ: Άρπαξέ το.

Πελάτης Δ: Καταβρόχθισέ το.

Πελάτης Ε: Κατασπάραξέ το.

Πελάτης Α: Μάσα καλά. Έτσι θα το καταπιείς; Αμάσητο;

Πελάτης Β: *(βήχει, σαν να πνίγεται).*

Πελάτης Γ: Χριστός και Παναγία! Τι έπαθες;

Πελάτης Β: Πνίγομαι. Κοκ.. κόκαλο.

Πελάτης Δ: Φτύσ' το αμέσως. Φτύσε αμέσως το κόκαλο.

Πελάτης Ε: Ένα πιάτο. Ένα πιάτο για τα κόκαλα.

Πελάτης Β: Έτσι μπράβο. Στην άκρη τα κόκαλα.

Πελάτης Γ: Τα θέλω εγώ. Με χαρά θα τα ξεκοκαλίσω.

Πελάτης Δ: Το πιάτο για τα κόκαλα.

Πελάτης Ε: Θα ρουφήξω ως και το μεδούλι.

Πελάτης Β: Μμμμ! Νόστιμο. Θεέ, μου τι νόστιμο.

Πελάτης Γ: Πεντανόστιμο.

Πελάτης Δ: Κατσίκι είναι;

Πελάτης Ε: Όχι κοκόρι.

Πελάτης Α: Ερίφιο. Πάω στοίχημα ερίφιο.

Πελάτης Β: Εγώ λέω κρέας χοιρινό.

Πελάτης Γ: Ναι γουρούνι.

Πελάτης Δ: Μοσχάρι. Είναι σίγουρα μοσχάρι.

Πελάτης Α: *(Ρεύεται)*

Πελάτης Β: Μόσχος.

Πελάτης Γ: Στοίχημα είναι βοδινό.

Πελάτης Δ: Ναι βόδι.

Πελάτης Ε: Κότα.

Πελάτης Α: Μήπως λαγός;

Πελάτης Β: Κουνέλι;

Πελάτης Γ: Γαλοπούλα;

Πελάτης Δ: Πάπια;

Πελάτης Ε: Χήνα;

Πελάτης Α: Μπα όχι. Κατσίκι. Πάω στοίχημα κατσίκι.

Σιωπή στην κουζίνα. Ο μάγειρας στρέφεται κατά την εικόνα στον τοίχο.

Μάγειρας: Αρνάκι. Ο αμνός του θεού. Ο μοναδικός.

Η σερβιτόρα μπαίνει.

Μάγειρας: Πώς τους φαίνεται;

Σερβιτόρα: Έχουν ξετρελαθεί. Βάζουν μεταξύ τους στοιχήματα για το τι κρέας είναι. Εγώ δεν λέω τίποτα. Τους κρατάω στο σκοτάδι, όπως μου ζήτησες. Περιμένουν όλοι να δουν εσένα, να σου δώσουν συγχαρητήρια. Να σε ρωτήσουν για να μάθουν επιτέλους τι είναι.

Μάγειρας: Συγχαρητήρια... ε; Πες τους πως θα έρθω αλλά αφού τελειώσουν το γεύμα τους.

Η σερβιτόρα φεύγει. Οι πελάτες ακούγονται εκτός σκηνής.

Πελάτης Ε: Μμμμ! Θαύμα γεύση.

Πελάτης Α: Να γλείφεις και τα δάχτυλά σου.

Πελάτης Β: Μπράβο. Συγχαρητήρια.

Πελάτης Γ: Θεσπέσιο.

Πελάτης Δ: Εξαίσιο.

Πελάτης Ε: Τέλειο.

Πελάτης Α: Μοναδικό.

Πελάτης Β: Απίστευτο.

Πελάτης Γ: Αμβροσία.

Πελάτης Δ: Πανδαισία.

Πελάτης Α: Εύγε. Συγχαρητήρια.. τέτοιο πράγμα δεν έχω ξαναφάει.

Πελάτης Β: Γεύμα λουκούλλιο.

Πελάτης Γ: Ναι... πολλά πολλά συγχαρητήρια.

Πελάτης Δ: Γεύμα παραδείσιο.

Πελάτης Ε: Να τρώει η μάνα...

Πελάτης Α: Τέτοιο πράγμα δεν έχω ξαναφάει.

Η σερβιτόρα μπαίνει πάλι μέσα χαμογελαστή.

Σερβιτόρα: Ο πρόεδρος φωνάζει με ενθουσιασμό μικρού παιδιού.
Όλο το ίδιο πράγμα λέει. Ότι δεν έχει ξαναφάει τέτοιο πράγμα στην
ζωή του.

Η σερβιτόρα ξαναφεύγει.

Μάγειρας: (απευθυνόμενος στο κοινό) Αλήθεια είναι. Δεν έχει
ξαναφάει.

ΕΒΔΟΜΗ ΣΚΗΝΗ

Στην κουζίνα, τα φώτα είναι αναμμένα. Ο μάγειρας κάθεται στην καρέκλα και κοιτάζει την εικόνα στον τοίχο.

Μάγειρας: Λοιπόν; Πώς σου φάνηκε το γεύμα;

Σηκώνεται, κάνει λίγα βήματα, ρίχνει μια ματιά έξω από το παράθυρο. Επιστρέφει και στήνεται μπροστά στην εικόνα.

Μάγειρας: Λέξη δεν λες... ε; Αυτό σημαίνει ότι σου άρεσε. Σε όλους άρεσε, γιατί να είσαι εσύ η εξαίρεση; Ναι, ναι... εγώ ξέρω ότι σου άρεσε. Αυτό περίμενες τόσο καιρό. Ένα τελευταίο... καλό... γεύμα.

Μπαίνει μέσα η σερβιτόρα. Φοράει παλτό, κρατάει μια βαλίτσα.

Μάγειρας: Όλα είναι έτοιμα λοιπόν;

Σερβιτόρα: Ναι. Παραπάνω πράγματα δεν μπορώ να πάρω μαζί μου.

Εσύ τι θα κάνεις;

Μάγειρας: Θα απολαύσω τη νύχτα.

Σερβιτόρα: Όχι απόψε. Γενικότερα... τι θα κάνεις;

Μάγειρας: Γενικότερα...

Σερβιτόρα: Καταλαβαίνεις τι εννοώ.

Μάγειρας: Ναι, βέβαια. Θα κάνω κάποιο συμβιβασμό με τους δανειστές μας και την τράπεζα. Απλό είναι. Θα πουλήσω το μαγαζί... και θα βρω μια άκρη μαζί τους. Εξάλλου... όλοι το ίδιο πράγμα θέλουν.

Σερβιτόρα: Θα το δώσεις τελικά; Νόμιζα... πως δεν θα το πάρεις απόφαση ποτέ.

Μάγειρας: Γιατί όχι;

Σερβιτόρα: Γιατί είσαι δεμένος μ' αυτό το μαγαζί. Μ' αυτό το μέρος.

Μάγειρας: Εδώ που έφτασαν τα πράγματα είναι η καλύτερη λύση.

Σερβιτόρα: Ποιος αγοράζει τέτοια εποχή; Λεφτά δεν υπάρχουν πουθενά.

Μάγειρας: Για κάποιους πάντα θα υπάρχουν. Θα ρίξω λίγο την τιμή και θα πουληθεί σίγουρα.

Σερβιτόρα: Πρέπει να σου αφήσω ένα ποσό από την είσπραξη που κάναμε σήμερα. Δεν μπορώ να τα πάρω όλα εγώ. Το σχέδιό σου θα χρειαστεί καιρό. Πώς θα...

Μάγειρας: Μην ανησυχείς. Θα τα βολέψω, όπως έχω κάνει άλλωστε τόσες φορές. Τα λεφτά θα σου είναι απαραίτητα στην Αθήνα.

Σερβιτόρα: Πες μου πότε θα έρθεις.

Μάγειρας: Αμέσως μόλις... τελειώσω.

Σερβιτόρα: Μου το υπόσχεσαι;

Η σερβιτόρα πλησιάζει τον μάγειρα και εκείνος κάνει λίγα βήματα προς τα πίσω. Η πλάτη του ακουμπάει στον τοίχο.

Σερβιτόρα: Μου το υπόσχεσαι;

Μάγειρας: Ναι...

Σερβιτόρα: Ωραία. Θα σε περιμένω. Και τώρα πες μου πού είναι η Μαρία. Ήρθε η ώρα να την χαιρετίσω. Θέλω να την δω πριν φύγω.

Μάγειρας: Αναγκάστηκα... να την πάω στον θείο σου.

Σερβιτόρα: Τι; Στο θείο μου; Πότε;

Μάγειρας: Χτες το βράδυ. Λίγο πριν αρχίσω να ετοιμάζω τα φαγητά.

Σερβιτόρα: Μα ο θείος μου μένει σ' εκείνο το κωλοχώρι, εξήντα χιλιόμετρα μακριά από εδώ. Πώς την πήγες ως εκεί;

Μάγειρας: Απλό ήταν. Τη φόρτωσα σ' ένα ταξί.

Σερβιτόρα: Καλά τι σου ήρθε και έκανες τέτοιο πράγμα;

Μάγειρας: Η Μαρία δεν μπορούσε να γυρίζει γύρω γύρω, όσο κάναμε το τραπέζι. Έπρεπε να φύγει.

Σερβιτόρα: Μα τώρα είναι αδύνατον να πάω ως εκεί. Πώς θα την δω;

Μάγειρας: Θα την δεις την επόμενη φορά... που θα ξανασυναντηθούμε οι τρεις μας.

Σερβιτόρα: Μόνο να μην αργήσετε.

Ο μάγειρας ξεφεύγει από τον τοίχο και πάει στο παράθυρο. Γυρίζει την πλάτη του στην σερβιτόρα και κοιτάζει έξω.

Σερβιτόρα: Τώρα είσαι εσύ... που κοιτάς έξω από το παράθυρο. Γιατί;

Σιωπή.

Μάγειρας: Α, θέλω μια τελευταία χάρη.

Σερβιτόρα: Τι;

Μάγειρας: Άσε μου μερικά τσιγάρα.

Σερβιτόρα: Όσα θες.

Η σερβιτόρα τον πλησιάζει και κάνει να βγάλει απ' την τσέπη της το πακέτο, αλλά ο μάγειρας ξαφνικά ορμάει και την αγκαλιάζει. Μένουν έτσι αγκαλιασμένοι για λίγο.

Μάγειρας: Να προσέχεις.

Χωρίζουν και η σερβιτόρα φεύγει με τη βαλίτσα της. Ο μάγειρας στέκεται ακίνητος για αρκετή ώρα. Κάθεται στην καρέκλα με σκυμμένο κεφάλι. Οι παλάμες του καλύπτουν το πρόσωπό του.

Μετά από ένα λεπτό, ξαναμπαίνει η σερβιτόρα. Ο μάγειρας τραβάει βιαστικά τις παλάμες από το πρόσωπό του.

Σερβιτόρα: Τι έχεις κάνει εκεί έξω;

Μάγειρας: Τι;

Σερβιτόρα: Εσύ κατέβασες τη βάρκα στην ακτή;

Μάγειρας: Ναι.

Σερβιτόρα: Πού θα πας με τέτοιο καιρό; Είσαι με τα καλά σου;

Σύντομη σιωπή.

Μάγειρας: Θα πέσει ο αέρας. Έχω καιρό να βγω λίγο στη θάλασσα.

Μου έχει λείψει.

Σερβιτόρα: Χειμωνιάτικα;

Μάγειρας: Τον χειμώνα είναι πιο όμορφη.

Σερβιτόρα: Όπως θες. Ξέχασα να σου αφήσω τα τσιγάρα.

Μάγειρας: Α, ναι.

Ο μάγειρας απλώνει το χέρι του και παίρνει το πακέτο.

Σερβιτόρα: Να μου φιλήσεις οπωσδήποτε την Μαρία. Καληνύχτα.

Και σας περιμένω.

Μάγειρας: Καλό ταξίδι.

Η σερβιτόρα φεύγει. Ο μάγειρας σηκώνεται όρθιος και πλησιάζει το παράθυρο. Κοιτάζει έξω.

Μάγειρας: Αλήθεια είναι. Μου έχει λείψει η θάλασσα.

Αυλαία.